

Sygn. akt VU 1587/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR del. Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant: asyst. sędz. Ewelina Goździk

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2013 roku w Piotrkowie Tryb.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku A. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M..

o dodatek pielęgnacyjny

postanawia:

odrzuć odwołanie.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 października 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M.. odmówił A. W. prawa do dodatku pielęgnacyjnego.

Podstawę decyzji stanowiło orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 11 października 2013 r., w którym stwierdzono, iż wnioskodawczyni nie jest niezdolna do samodzielnej egzystencji.

Powyższe orzeczenie zostało doręczone wnioskodawczyni w dniu 15 października 2013 r. (zwrotne potwierdzenie odbioru - k. 84-85 akt ZUS), z pouczeniem, że służy od niego sprzeciw do komisji lekarskiej ZUS, za pośrednictwem jednostki organizacyjnej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych właściwej ze względu na miejsce zamieszkania, w terminie 14 dni od doręczenia orzeczenia.

A. W. nie złożyła sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika, natomiast 27 listopada 2013 r. wniosła odwołanie od wskazanej na wstępie decyzji ZUS kwestionując ustaloną przez lekarza orzecznika ZUS zdolność do samodzielnej egzystencji. Wnioskodawczyni podniosła, iż z powodu schizofrenii paranoidalnej nie jest zdolna do samodzielnej egzystencji, nie jest w stanie dokonywać prawidłowej oceny sytuacji w jakich się znajduje, nie potrafi samodzielnie podejmować w pełni odpowiedzialnych decyzji, wymaga ciągłego dozoru rodziców, konieczna jest jej pomoc w wykonywaniu niektórych czynności, nie jest w stanie bezpiecznie poruszać się poza miejscem swego zamieszkania. .

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M.. wniósł o odrzucenie odwołania podnosząc, że decyzja organu rentowego została oparta na orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS, od której wnioskodawczyni nie wniosła sprzeciwu do Komisji Lekarskiej, a odwołanie opiera się wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Stosownie do treści art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. Sąd odrzucił odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Przepis 3¹ zd. pierwsze art. 477⁹ k.p.c. w istocie ustanawia niedopuszczalność odwołania w sprawach o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji w przypadku niewyczerpania dwuinstancyjnego postępowania dotyczącego orzecznictwa lekarskiego przed organem rentowym. Prowadzi ono do odrzucenia odwołania, gdy ubezpieczony nie wniosł sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika, a odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

W będącej przedmiotem osądu sprawie wnioskodawczyni nie wniosła sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, a odwołanie opiera się wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia lekarza orzecznika. Wnioskodawczyni kwestionuje bowiem dokonane ustalenie o jej zdolności do samodzielnej egzystencji.

W uchwale z dnia 15 marca 2006 r., II UZP 17/05 (OSNP 2006/15-16/245) Sąd Najwyższy stwierdził, że na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. sąd odrzuca odwołanie, w którym ubezpieczony podnosi wyłącznie zarzuty przeciwko orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS w kwestiach określonych w art. 14 ust. 1 pkt 1 - 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.).

„Oparcie odwołania wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia lekarza orzecznika” dotyczy każdego takiego orzeczenia, a więc wszystkich kwestii ujętych w art. 14 wyżej wskazanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tj. oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia daty powstania niezdolności do pracy, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy, związku przyczynowego niezdolności do pracy lub śmierci z określonymi okolicznościami, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do samodzielnej egzystencji oraz celowości przekwalifikowania zawodowego. W każdym z tych wypadków orzeczenie lekarza orzecznika stanowi podstawę do wydania decyzji w sprawie o świadczenie, do którego prawo uzależnione jest od stwierdzenia niezdolności do pracy, niezależnie od tego, czy chodzi wyłącznie o stwierdzenie niezdolności do pracy, czy pozostałe kwestie.

Natomiast w uzasadnieniu powołanej wyżej uchwały Sąd Najwyższy, między innymi, wskazał, że nie wniesienie sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika oznacza, że wnioskodawca zgadza się, iż wszystkie stwierdzenia w nim zawarte są prawdziwe. Tym samym proces ustalania okoliczności faktycznych, mających znaczenie dla nabycia prawa do renty zostaje zakończony. Odrzucenie odwołania jest zatem uzasadnione i konieczne, jeśli sprawa dotyczy świadczenia z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo zależy od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawą wydania decyzji jest orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, gdy odwołująca się nie wniosła sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika do komisji lekarskiej ZUS oraz gdy odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Biorąc pod uwagę, że sprawa dotyczy prawa do dodatku pielęgnacyjnego, które to prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do samodzielnej egzystencji, a odwołanie opiera się wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia Lekarza Orzecznika, od którego wnioskodawczyni nie wniosła sprzeciwu do Komisji Lekarskiej ZUS, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. orzekł jak w postanowieniu.

Zarządzenie:

Odpisy postanowienia z uzasadnieniem

i pouczeniem doręczyć organowi rentowemu (pełnomocnikowi) i wnioskodawczyni.